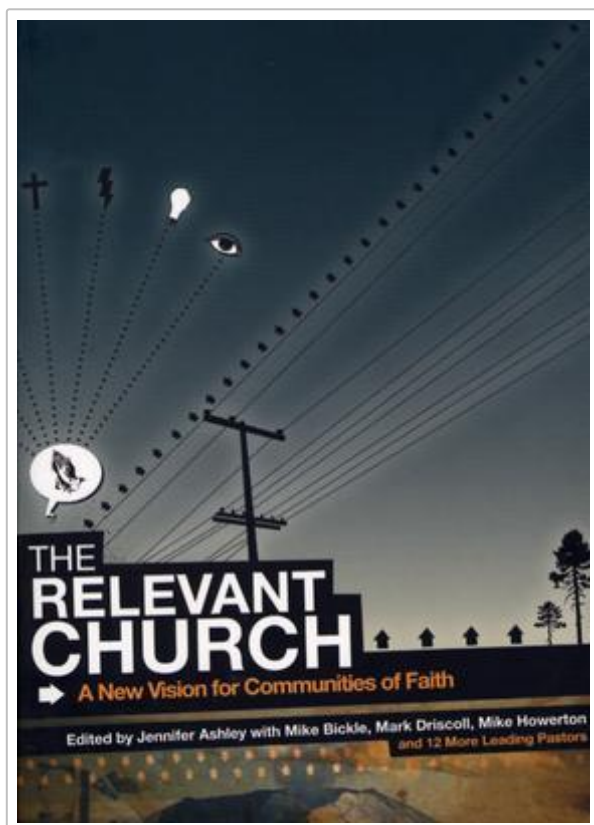

The Relevant Church

Books | 12/2/2010 @ 14:38

Sympatický pár misionářů – Karyn a Tim Manovi – vyučoval v zimním semestru školního roku 2009/2010 na biblické škole misiologii. Jejich myšlenky byly neortodoxní, jejich charisma bylo silné. Karyn uznala za vhodné zaslat mi knihu *The Relevant Church* – sbírku patnácti úvah o smyslu církve. Rozhodl jsem se, že si dám tu práci a vytvořím abstrakt.

Autoři: Dustin Bagby, Sandra Barrett, Mike Bickle, Mark Driscoll, Mike Howerton, Brian Kay, Tim Keel, Tommy Kyllonen, Alex McManus, Ian Nicholson, Mark Scandrette, Todd Spitzer, Karen Ward, Jason Zaharides, Holly Ranklin Zaher a Jennifer Ashley coby editor

Nakladatelství: RELEVANTBOOKS

ISBN: 0-9746942-4-X

Pozn.: Citáty a nadpisy kapitol překládám volně, přihlížím při tom ke kontextu myšlenek a k atmosféře textu. Nejsem však mimořádně zdatný angličtinář, proto uvádím všechno, co jsem přeložil.

Osnova

- Kapitoly
 - ÚVOD // INTRODUCTION
 - 01 MÍSTNÍ CÍRKEV: OBČAS OTRAVNÁ, ALE NE DOBROVOLNÁ // THE LOCAL CHURCH: SOMETIMES ANNOYING, BUT NEVER OPTIONAL
 - 02 JE CÍRKEV STÁLE RELEVANTNÍ? // IS THE CHURCH STILL RELEVANT?
 - 03 POSLEDNÍ JAZZOVÁ CÍRKEV // THE LAST OF THE HEP-CAT CHURCHES
 - 04 CHVÁLA VE SKATEPARKU // WORSHIP IN THE SKATEPARK
 - 05 FANTAZÍROVÁNÍ S BOHEM O NEZVYKLÝCH SCHÉMATECH // DREAMING UP OUTRAGEOUS SCHEMES WITH GOD
 - 06 DVA GRAMCE A MIKROFÓN // TWO TURNTABLES AND MICROPHONE
 - 07 POJĎME K ŽENICHOVI // COME TO THE BRIDEGROOM
 - 08 LÁSKA JE V ZÁKLADU // LOVE IS OF THE ESSENCE
 - 09 THE NEW CHURCH: ARTISTIC, MONASTIC, AND COMMUTE-FREE
 - 10 SMRT SENZACE // THE DEATH OF COOL
 - 11 BŮH JE V HOSPODĚ // GOD IS IN THE PUB
 - 12 BÝT CÍRKVÍ VS. CHODIT DO NÍ // BEING THE CHURCH VS. GOING TO CHURCH
 - 13 PŘIPOJIT, ZAKUSIT, ŽÍT // CONNECT, EXPERIENCE, LIVE
 - 14 TÝDEN ZE ŽIVOTA MISIJNÍ KOMUNITY // A WEEK IN THE LIFE OF A MISSIONAL COMMUNITY
 - 15 HODNOTY VĚDOMÁ CÍRKEV // THE VALUE-DRIVEN CHURCH
- Závěr
- Originální citáty

Kapitoly

ÚVOD

INTRODUCTION; píše Jenny Ashley

Kniha *The Relevant Church* (Relevantní Církev) s podtitulem *A New Vision for Communities of Faith* (Nová vize pro komunity věřících) rozšiřuje rozhled dvacátníkům, kteří zcela nezapadají do definic křesťana z tradiční církve, mají rádi kulturu a přesto milují Krista.

Jenny Ashleyová je editorkou knihy. Přestože zbytek článků je od jiných autorů a jejímu úvodu je vyhrazen nevelký prostor, právě ona “česala” tuto rozmanitou práci do finální podoby.

Podle editorky je cílem knihy zatřást stávající definicí církve, popřípadě nabídnout definici novou, která bude v kontextu dnešní společnosti životaschopnější.

Zjistíte, že tato sbírka článků vrhá jistou anarchii do diskuse o tom co opravdu znamená být relevantní. [Jenny Ashley, s. xiii, 1]

V zásadě je záměrem knihy smířit radost z krásy, umění, sportu či hudby s láskou ke Kristu.

V úvodu dále Ashleyová představuje všech patnáct autorů, z nichž každému je vyhrazen prostor o velikosti jedné kapitoly (většinou cca 6 stran).

01 MÍSTNÍ CÍRKEV: OBČAS OTRAVNÁ, ALE NE DOBROVOLNÁ

THE LOCAL CHURCH: SOMETIMES ANNOYING, BUT NEVER OPTIONAL; píše Brian Kay

Členství v křesťanském společenství je pro křesťana nezbytné. Brian Kay se odvolává na Cypriána, který prohlásil, že “Nikdo nemůže mít Boha jako Otce, pokud nemá také Církev jako Matku.”

Vysvětluje, že pojem *církev* nemusí nutně znamenat tradicemi svázané společenství, jaké známe dnes.

... zachovávání silných teologických přesvědčení o Církvi nemusí ukazovat na staromódní “církevnickví” ... [Kay, s. 2, 2]

Své úvahy o Církvi autor dále rozvádí a dochází k závěru, že se zkrátka jedná o společenství, které se sešlo v první řadě ke společné chvále Boha, dále také ke vzájemnému naplňování potřeb.

Vyjadřuje soucit s křesťany, kteří se členství v církvi brání. Z tohoto nešvaru viní fenomén *seeker-friendliness*. Kritizuje tzv. hnutí církevního růstu, které se od 70. let stará o vtípnost kázání a chytlavost písní. Tento trend možná zapříčinil zvýšení tempa růstu, nicméně díky němu lidé přestali brát církev vážně.

Můj osobní názor je ten, že mnoho lidí se dnes vyhýbá církvim, protože cítí jistou lepkavou kýčovitost v způsobu, jakým se jim církev snaží zalíbit.

...

Vypadá to, že křesťanský apel zní dnes takto: “Ježíš, to je bžunda, pód’, dej mu šanci!” [Kay, s. 5, 3]

Brianu Kayovi se jakékoli ředění evangelia vůbec nelíbí. Jen tehdy bude církev opravdu relevantní, pokud nebude sama sebe znevažovat, pokud bude sama sebou. Církev musí bedlivě střežit svůj mandát, aby netratila na vážnosti.

... Církev bude nejpřitažlivější, pokud bude sama sebou, pokud bude tím, čím ji ustanovil Bůh, to je malou společností, která vyznává Osobu a práci Krista a napodobuje jeho obětavou službu. [Kay, s. 6, 4]

02 JE CÍRKEV STÁLE RELEVANTNÍ?

IS THE CHURCH STILL RELEVANT?; píše Alex McManus

Autor této kapitoly rozdělil titulní otázku do třech dílčích.

Nejprve se ptá následovně:

Při pomyšlení na církev mě jako první napadne, zda je či není stále relevantní pro Ježíše Krista. [McManus, s. 12, 5]

V zápětí, při rozpomenutí se na příběhy životů změněných v rámci církve, odpovídá kladně.

Za druhé si klade otázku, zda je církev relevantní pro ty, kteří stojí vně. Dochází k závěru, že člověk je přirozeně uzpůsoben pro život ve společnosti a proto mu církev jako taková má co nabídnout.

Lidé jsou stvořeni pro vztahy a pro komunitu.

...

Život v komunitě je v lidském genomu. [McManus, s. 13, 6]

Ve třetí otázce McManus vyhlíží do budoucnosti a ptá se, zda je/bude církev relevantní i z této perspektivy.

Budoucnost vidí jako multikulturní, multietnickou, multináboženskou, násilnou. Je to duchovní mozaika, která přichází, ba už je tu.

Komunity víry, které touží po relevanci, budou muset umět plavat ve vodách této mozaiky budoucnosti. Ta mozaika již je zde a já vás s jistotou nabádám: Komunity následující Krista vskutku mohou v těchto vodách zdárně plavat. [McManus, s. 15, 7]

Ve zbývající části kapitoly popisuje svou kongregaci, tzv. *Mosaic* z Los Angeles, její umělecké uctívání, rozmanitost a zápal pro misi.

03 POSLEDNÍ JAZZOVÁ CÍRKEV

THE LAST OF THE HEP-CAT CHURCHES; píše Mark Driscoll

Mark Driscoll vyrostl jako katolík, ale s přibývajícím věkem odložil zvyk “chození do kostela” jako nesmyslný. Přesto v něm zůstala jakási “perlička na dně” a během studia se rozhodl otevřít Bibli a udělat si na Ježíše Krista vlastní názor.

Unavený z věčného naříkání na křesťanství z úst mých postmoderně-hipísáckých profesorů v každé hodině jsem se rozhodl otevřít Bibli a podívat se, co vlastně říká. Až do té chvíle jsem nabral spoustu duchovna, morálky, tradice a hostií, ale strašně málo Písma. [Driscoll, s. 22, 8]

Při četbě Písma do Marka, jak sám tvrdí, Bůh vložil víru, takže se stal křesťanem. Začal se účastnit studentské paracírkevní náboženské skupinky, ve které narazil na tuhou odpor vůči (nejen tradičním) církvím.

Časem se mu tento druh duchovního společenství zajedl a on zatoužil po poněkud kompetentnějším vedení než jakého se mu dostávalo ve skupince “rozhněvaných mladých mužů”. Našel si obyčejnou, nijak nevyčnívající církev, kde však navázal hluboký vztah s pastorem a jeho rodinou.

Po čase se se svou ženou Grace, která s ním již jako jeho snoubenka procházela celým procesem hledání, odstěhoval do Seattlu, kde nejprve sloužil ve velké předměstské církvi, nicméně po čase, znechucen poměry v církvi, ze svého místa odešel, aby si zřídil církev vlastní.

Uvědomil jsem si, že Církev je z lidí a lidé jsou hříšní. Proto jsou církve tak zaneřáděné. [Driscoll, s. 24, 9]

Plný ideálů založil sbor jménem *Mars Hill*.

Bylo mi pětadvacet, když jsem oplýval jistotou, že má církev bude nová, jiná a od základu skvělá. Rychle jsem si pak uvědomil, že zakládání vlastní církve je daleko obtížnější než kritizování jiné. [Driscoll, s. 25, 10]

Otevření sboru *Mars Hill* hodnotí se sebekritickou ironií. S úsměvem vzpomíná, jak tehdy vystoupil za kazatelnu a přesvědčoval příchozí o tom, že jejich sbor “na to konečně přišel”. Popisuje zde jistý mezigenerační cyklus nespokojenosti.

Pak mi došlo, že zhruba za deset až dvacet let, když ztloustnu, zestárnu a stanu se předvídatelným, nějaký mladý pankáč bude v sousedství zakládat vlastní sbor a obviňovat mě z toho, že ruinuji křesťanství. Zaujme pak mé místo až dokud sám nezestárne, neztloustne a nestane se obětí dalšího mladého pankáče. [Driscoll, s. 25, 11]

Přesto v závěru vkládá do těchto “pankáčů” naději. Právě oni se stanou Božím nástrojem ve chvíli, kdy jeden bude evangelium ředit a druhý se zas bude uzavírat do křesťanské bubliny místo aby pracoval pro Boží království. Z nich Bůh povolá nové pastory, kteří budou zakládat nové sbory drže se zprávy o tom, že jsme všichni padli a že potřebujeme Ježíše Krista.

04 CHVÁLA VE SKATEPARKU

WORSHIP IN THE SKATEPARK; píše Sandra Barrett

Sandra Barrettová vypráví příběh talentovaných Skateboardistů Paula a Clinta.

Nejdříve se obrátil Paul, posléze také Clint. Oba se rozhodli jít na *Multnomah Bible College* (Portland, Oregon). Paul Anderson se tam setkal s dětmi z ulice, které holdovaly skateboardu stejně jako on. Byl jat soucitem a začal se jim věnovat.

Měl soucit s těmi dětmi, protože věděl, že nezapadají do místní konzervativní církevní mládeže. [Barrett, s. 31, 12]

S pomocí Marka Deymaze, místního pastora pro mládež z *Central Bible Church*, vybudovali na sborovém parkovišti rampy a získali si tak přízeň místních dětí.

Svůj projekt pojmenovali *SKATECHURCH* a každý večer pořádali půlhodinová shromáždění.

Clint se bohužel kvůli nešťastné transfuzi nakazil virem HIV a po deseti letech boje mu podlehl. Paul Anderson, nyní již čtyřicátník, se stal ikonou moderní služby i světa skateboardingu. Jejich práce ovlivnila mnohé a dala impuls k rozmachu církevního hnutí extrémních sportů.

Myslím, že to není pouze svědectví o moci evangelia, ale také o tom co se může stát, když přinesete církev k lidem místo abyste je do ní táhli. [Barrett, s. 32, 13]

Autorka dále popisuje běh a úspěchy *SKATECHURCH*. V závěru Paul povzbuzuje čtenáře k práci mezi dětmi a mluví o nutnosti předávat jim čisté, neředěné, biblické evangelium.

“Pocukrovaná poselství,” říká Paul, “jistě nejsou tím, co tato děcka hledají, když přicházejí do církve. Byli by radši, kdybychom jim to řekli narovinu.” [Barrett, s. 35, 14]

05 FANTAZÍROVÁNÍ S BOHEM O NEZVYKLÝCH SCHÉMATECH

DREAMING UP OUTRAGEOUS SCHEMES WITH GOD; píše Ian Nicholson

Hnutí 24–7 povstalo na samém konci 90. let v partě dobrých kamarádů a zpočátku čelilo “porodním bolestem”.

Časem se však tato idea rozšířila po celém světě a v žádném případě se neomezovala na církevní budovy. Tato exploze nepřetržitého modlení se vyznačovala plností Ducha svatého a zaplavila svět přestože se nejednalo o něco plánovaného, předem navrženého, aplikovaného dle pouček z manuálů.

Bylo to elektrizující – příběhy o setkání s anděly, nečekaná finanční podpora, zázračná uzdravení a životy mladých lidí procházející změnou v přítomnosti Boží. [Nicholson, s. 41, 15]

Jejich psanou konfesí se stala jistá prorocká báseň s názvem *The Vision*, kterou v roce 1999 přednesl Pete Graig, jeden z předních protagonistů hnutí, a byla také napsána na zdi první 24–7 modlitební místnosti.

Autor dále popisuje úspěšnost hnutí 24–7 na misijním poli a nabádá k misijně zaměřenému životu.

Jak si vedete v proměňování světa? Ježíš zkrátka shromáždil skupinu přátel, sdílel svou lásku k Otci, dal jim několik radikálních snů, a řekl: “Jděte a v mém jménu udělejte změnu.”

...

24–7 je pozváním z nebes k nalézání přátel, hledání Boha, pití kávy a ke snění o tom, co můžete – to je Ježíšův způsob změny světa. [Nicholson s. 46, 16]

06 DVA GRAMCE A MIKROFÓN

TWO TURNTABLES AND MICROPHONE; píše Tommy Kyllonen a.k.a. Urban D

Tommy vyrůstal jako syn pastora a jeho zkušenosti s lidmi v církvi byly negativní. Když dospíval, pohltila ho hiphopová kultura, ale v posledním ročníku na střední škole znovu vydal svůj život Kristu.

Nastoupil na Biblickou školu, v prvním semestru se však jeho dráha opět odklonila od Božích cest. Ve druhém semestru nad svým životem bilancoval a opět se rozhodl pro změnu. Poté co jeho srdce zahořelo pro zvěstování evangelia lidem na ulici, mezi kterými se kdysi pohyboval, se zapojil do služby bezdomovcům.

Mou touhou bylo začít s něčím čerstvým a novým, co bude relevantní pro městské nezcírkevnělé děti. [Kyllonen, s. 51, 17]

Se svou budoucí ženou Lucy se seznámil na biblické škole a jelikož měli podobný cíl, rozhodli se pokračovat v jeho naplňování společně.

Začal pracovat s mládeží ve sboru *Crossover* v Tampě na Floridě, postupně se stal pracovníkem na plný úvazek a jeho služba mládeži skrze hip-hop měla takový účinek, že počet mladých ve sboru převýšil původní členskou základnu.

Když se pak po čase uvolnilo místo pastora, byl Tommy Kyllonen požádán, aby se tohoto úřadu ujal. S bázní a chvěním funkci přijal a zaměřil se na rozvíjení své služby mladým na poli hiphopu. Jejich sbor proslul jako “the hip-hop church”.

Všechno co jsmě udělali, od modliteb přes chvály až po kázání, muselo být relevantní a pochopitelné pro každého, kdo prošel našimi dveřmi. [Kyllonen, s. 54, 18]

Způsob života církve byl zcela přizpůsoben hip-hopové kultuře. Do chval začlenil DJ's, RnB instrumentalisty a rappery. Pořídil světelné efekty a velké obrazovky pro vizuální ilustraci kázání.

Crossover funguje po celý týden jako místo, kde mohou mladí trénovat break-dance, kreslit graffity, rapovat, učit se DJingu, zpívání, nebo se připojit k Biblické skupince.

Výsledkem bylo, že Bůh vybudoval rostoucí multikulturní rodinu z mladých, kteří ho vášnivě uctívají. [Kyllonen, s. 55, 19]

Kyllonen navštívil od roku 1996 několik konferencí na třech kontinentech a natočil pět sólových alb. Jeho vize nekončí, ba naopak. Tommy se domnívá, že toto všechno je pouze začátek.

07 POJĎME K ŽENICHOVI

COME TO THE BRIDEGROOM; píše Mike Bickle

Mike Bickle z Kansaského I.H.O.P.u píše podobně jako jeho spoluautoři o svém sboru.

Jeho příběh začíná znučením z církevního dění. Svými ústy byl sice extrémně zapálený pro Krista, ale jeho vnitřní pocity byly tak negativní, že, jak sám píše, nenáviděl modlitbu. Dle jeho slov mu chyběl intimní vztah s Kristem jako s ženichem, který hluboce miluje Církev (potažmo křesťany).

Jako extrémisté, kteří nemají jak doplnit palivo, snadno vyhoříte. Setkání s Bohem živí vášně. Dělají z nás radikální uctíváče Ježíše. [Bickle, s. 60, 20]

V roce 1988 zažil setkání s Pánem a od té doby proběhla v jeho životě radikální změna.

Vypravil jsem se na pout' pohlížení na Boha jinak, než jak to učí náboženská tradice. A abych viděl Ježíše jako nádherného Boha, který má srdce hořící touhy po změně našeho postoje k modlitbě, půstu a svatosti. [Bickle, s. 61, 21]

Klade důraz na jakousi hlubokou intimitu s Ježíšem, na velmi silný zážitek, který je dobré absolvovat, některým se to však nevede.

Ve zbytku kapitoly popisuje zápal I.H.O.P.u, jeho život a zaměření. Jedná se o několikasetčlenné středisko s vizí částečně přejatou od hnutí 24–7. Na jeho půdě tedy probíhají nepřetržité modlitby, v “místnostech uzdravování” se zvláště modlí za nemocné. Celý sbor je rovněž silně misijně zaměřený.

Jako jeden z pilířů vůdcovské strategie doporučuje Mike Bickle sjednotit se s lidmi, kteří mají stejný cíl a stejné myšlení. V jednotě je přeci síla. I nové učedníky je tedy třeba vychovávat se stejnou vizí, která dá jejich životům smysl.

Dejte jim vizí. Nikdy je nevyučíte dokud jejich srdce nebudou napojena k vizí, která je určována jimi samotnými. Tak se vyučuje mladá osoba. Spojením jejich srdcí k vizí, v kterou věří. [Bickle, s. 63, 22]

08 LÁSKA JE V ZÁKLADU

LOVE IS OF THE ESSENCE; píše Timothy Keel

Timothy Keel miluje církev i přes frustraci a hněv, který v ní z času na čas zakouší. Píše převážně křesťanům, kteří stojí mimo ni a vyzývá je, aby se připojili.

Základ pravé církve spočívá v lásce ke konkrétním lidem, v budování hlubokých přátelských vztahů v rámci místní komunity věřících.

Relevance v širším slova smyslu začíná a končí láskou. Lásku lze zakusit pouze mezi lidmi. [Keel, s. 69, 23]

Podle Keela tím, že náležíme Kristu, se nacházíme v láskyplném společenství (Jan 13,34).

Autor si sice klade otázku, co činí církev relevantní, nicméně v zápětí se jí vyhýbá a uznává, že je to otázka poněkud “kluzká”.

Dále autor popisuje zlovyk křesťanů, kteří si vybírají místa (církve), které navštěvují, podle jejich úspěšnosti. Křesťanstvo se často zaměřuje na techniku, křesťanští vůdci skáčou z jednoho “osvědčeného” programu na druhý, nerozeznávají podstatu, ignorují Ducha svatého, Písmo i poziční a situační kontext své vlastní církve. Adoptují metody, dovážejí úspěch v lahvích a jde jim spíše o návštěvnost a o peníze.

I na konci Timothy Keel přiznává, že neví, co vůbec činí církví relevantní. Není si ani jist, zda je relevantní jeho vlastní domovský sbor.

Relevance je dle něj často chápána jako schopnost udržet krok s dobou, což však nestačí. Důležitější, avšak zároveň obtížnější, je umění správně milovat v rámci společného života v církvi.

09 NOVÁ CÍRKEV: UMĚLECKÁ, KLÁŠTERNÍ A DOMÁCKÁ

THE NEW CHURCH: ARTISTIC, MONASTIC, AND COMMUTE-FREE; píše Karen Ward

Karen Wardová vypráví svůj příběh. Jako pětadvacetiletá byla ordinována do úřadu pastora Luteránské církve v Chicagu, po třech letech praxe pak pracovníkem v církevním orgánu pro ekumenické záležitosti. Vedla však dvojí život.

Její pravou církví byla parta věřících intelektuálů v hospodě Map Room, kde mohla být sama sebou. Upjatá formalita z ní spadla pouze v úterý večer, když přijela do domovského Bucktownu. Tam mohla být sama sebou.

Byla to skupinka věřících, kteří ji spontánně zvolili jako duchovního vůdce. Žádný z nich nebyl členem jakékoli církve.

Neustálé dojíždění a celý ten dvojitý život ji začal obtěžovat, rozhodla se proto vyvinout jakousi misijní aktivitu a zařídit si sbor vlastní. Podporována z vyšších míst Luteránské církve, zapojila se do sboru *Gen X* ve Fremontu u Seattlu, který jí charakterem obyvatelstva velmi připomínal domov.

Mnoho církví se stále chová jako kdyby byla misie něčím zámořským a jakoby Amerika byla křesťanským národem. [Ward, s. 82, 24]

Sbor, ve kterém působila, se sice rozpadl, nicméně ani to ji nerozhodilo. Zřídila si na tom místě obchod.

Lidé ve Fremontu jsou umělecky zaměřeni a hladoví po Bohu. Mají o něm určité ponětí, nicméně zároveň nevidí v účasti na Církvi žádný smysl.

Přestože 90 procent lidí pod 40 let nenavštěvuje žádnou církev, přes 80 procent věří v Boha a skoro 70 procent se denně modlí. O čem to vypovídá? Mladí dospělí na církev jakýmsi způsobem nazírají téměř jako na opak spirituality, ... [Ward, s. 84, 25]

Právě z toho důvodu se Karen Wardová snaží netahat lidi kvůli spiritualitě do církve, ale spíše podněcovat spiritualitu v jejich vlastním světě. Méně mluvit a více naslouchat, méně kázat, více být a činit.

V současnosti Wardová ve své nové církvi pořádá pravidelné bohoslužby. V jakémsi svém postmoderním ritu kombinuje tradiční prvky anglikánské bohoslužby s uměleckými prvky.

Jsme starověk a budoucnost. Jsme Bach a rock.

...

Jsme novo mniši – městští, postmoderní mniši. [Ward, s. 85, 26]

Celá církev žije v duchu postmoderní kultury. Poslouchá se zde dobrá hudba, jsou zde zastoupena všechna možná moderní umění. Od slam poetry po graffiti. S původem umění si hlavu příliš neláme.

Nemáme potřebu “pokřesťanstvovat” hudbu. Bůh je suverénní a celý svět je Jeho, takže jakákoli hudba mu již patří. [Ward, s. 85, 27]

10 SMRT SENZACE

THE DEATH OF COOL; píše Todd Spitzer

Berkeley v Californii je baštou postmodernismu, relativismu a centrum kulturní a myšlenkové rozmanitosti. Domovský sbor Todda Spitzera, který si říká *Regeneration* (Regenerace), má v podstatě touhu ukazovat lidem Pravdu a seznamovat je s tím, kdo Bůh vlastně je.

Spitzer popírá jakékoli hlubší ovlivnění okolní situací. Podle jeho slov *Regeneration* nelpí na nejnovějších modelech vedení a povrchní prvky jako dobrá káva či dekorativní svíčky podle něj lidi v jeho sboru neudrží.

Nejsme cílevědomí, seeker-friendly nebo postmoderní v našem stylu či přístupu. Ve skutečnosti se dokonce považujeme na po-mo-foby. [Spitzer, s. 90, 28]

Po krátkém zamýšlení nalézá odpověď na otázku po zdroji úspěchu.

Ve skutečnosti je to kříž, který dává sboru *Regeneration* sílu být mezikulturní a mezigenerační. [Spitzer, s. 91, 29]

Autor dále uvádí dva příběhy o změněných žvotech lidí z *Regeneration*. Zásluhy však nepřipisuje vlastní strategii, ale obnovujícímu charakteru Božího slova, které se oni pouze snaží “znovu vyhloubit” stejně jako Jákob znovu vyhloubil studny zasypané Filištiny.

Spitzer vzpomíná na mnohdy nepokrytý zájem, který způsobovala jejich Biblická skupinka ve veřejné kavárně.

Naši členové jsou umělci a zastávají všechny možné profese, angažují se v kultuře aniž by potřebovali manuál. Jak? Tím, že žijí to, co se naučili v Božím slově. Žádký trik nebo přetvářka. Jednoduché a pravdivé.

...

Boží slovo je relevantní, ne naše slova o Božím slově. Je to Boží slovo, které transformuje srdce člověka. [Spitzer, s. 94, 30]

V závěru kapitoly se vymezuje proti trendu kompromisů, které církve uzavírá se světem, aby byla pro dav populární.

Její volání znělo: “Pryč s těmi písněmi o krvi Ježíše. Nemluvme o nepopulárních tématech jako je pokání či oběť. Místo toho je třeba citovat Kurta Cobaina, abychom opravdu vystihli pointu.” [Spitzer, s. 95, 31]

Boží slovo se odsouvá jako nudné a archaické, místo toho se staví barvitě metafory na populárních filmech (např. “vem si červenou, Neo”).

Regenerace může nastat pouze pokud budeme vyučovat pravdy Božího slova.

11 BŮH JE V HOSPODĚ

GOD IS IN THE PUB; píše Dustin Bagby

Hned ze začátku kapitoly definuje autor jeden z nešvarů, kterým dle něj současná církev trpí. Touto vadou na kráse je nedostatek lásky vůči lidem, kteří hledají Boha. Církve neodráží správně Boží charakter.

Myslím, že lidé ve dvaceti letech nenavštěvují církev pravidelně, protože nevidí proměňující Boží moc skrze její vyjádření odpuštění, milosti, lásky, přijetí a vášně. [Bagby, s. 100, 32]

U nich, ve sboru *Mosaic* na Manhattanu, má misijně orientované umění vysokou hodnotu.

Povzbuzujeme lidi, aby používali své dary nejen zde, ale i tam venku. [Bagby, s. 103, 33]

Když mluví o kreativitě, varuje před účelovostí. Hledají-li lidé Boha, nepotřebují vidět ligitavou produkci, ale něco, co upřímně odráží spiritualitu.

Podle Bagbyho by měl každý kreativně přispívat svým darem a zapojovat se do skutečné kultury, ne pouze do křesťanské subkultury. Cílem lidí z *Mosaic* je vyjít mezi lidi a přinést jim to, na co bychom je jinak zvali k sobě. Mnohé církve uvažují tak, že pokud udělají mimořádně kvalitní a oslnivou akci, přijdou nekřesťané, kteří pak budou moci být zevangelizováni na církevním písečku. Tak to však “hoši z Mozaiky” nedělají. Raději tráví s lidmi čas na neutrální půdě a navazují s nimi přátelství.

Senzační programy nikdy neudělají to, co čas, který s nimi strávíme v neutrálním či dokonce pro nás odpudivém prostředí. [Bagby, s. 104, 34]

Proto zřídili tzv. *Theology Pub*, ve které se snaží otevírat křesťanství soudobé kultuře.

Snažíme se “církevnit” pětkrát nebo šestkrát týdně prostě tím, že s nimi trávíme čas, ptáme se jich, motivujeme je, povzbuzujeme, přijímáme a milujeme ty, kteří neznají Krista stejně jako ty, kteří ho znají. [Bagby, s. 105, 35]

Podle Bagbyho musíme pochopit, že Církev může být provozována doma, na rokových koncertech, v barech či při večeři stejně jako na nedělních shromážděních.

12 BÝT CÍRKVÍ VS. CHODIT DO NÍ

BEING THE CHURCH VS. GOING TO CHURCH; píše Jason Zahariades

Existuje mnoho definic církve, mnoho domnělých významů toho slova. Jeden si představí pastora za kazatelnou, jiný budovu, jiný zas misijní organizaci nebo obrovský megasbor.

Jason Zaharides si však uvědomuje, že církev je určena lidmi.

Pokud definujeme Církev jako místo, které navštěvujeme, program, který pořádáme, pastora, kterého posloucháme, nebo dle svých osobních preferencí, věřím, že mjíme Boží záměr, protože Církev v jádru není ani jednou z těchto věcí.

...

Církev, to je Boží lid. My nechodíme do církve. My tou Církví jsme. Nepořádáme církev. My jsme tou Církví. [Zaharides, s. 110, 36]

Pouze tato perspektiva je podle autora validní, ostatní jsou falešné. Pokud umožníme falešné perspektivě, aby ovládla myšlení lidí, povede to k falešné zkušenosti s církví o církvi.

Klíčem pro kultivaci správné vize Církve je bádání v Božím příběhu od Genesis po Zjevení. Na počátku stvořil Bůh ve své dobrotě člověka jako bytost určenou k obecenství s ostatními. Pro naplnění této potřeby učinil Adamovi Evu.

Člověk však svým hříchem vyšel po alternativní cestě odcizení a smrti. Po čase Bůh povolal Abrahama jako praotce národa, ze kterého měla vzejít komunita Božího lidu stojící v opozici vůči světu.

Po čase však i Izrael narušil své povolání.

Místo aby byli (Izrael) celistvou proměňující komunitou, zdůraznili svou etnickou identitu, aby si drželi ostatní národy od těla. [Zahariades, s. 113, 37]

Ani tehdy však nebyl Bůh v koncích. Poslal Ježíše Krista, který nám představil Boží království. V něm se milostí můžeme stát Božím lidem. Jako nová stvoření se stáváme součástí Božího příběhu, který v Kristu vyvrcholil, ale neskončil.

Autor dále na základě osmé kapitoly Římanům uvádí, že jsme Boží lid, který je vedený Duchem, aby byl “nové stvoření”.

Jinými slovy Duch táhne Boží lid k novému stvoření a Boží lid táhne zbytek stvoření stejným směrem. [Zaharides, s. 116, 38]

Být novým stvořením v praxi jednak znamená dosahovat Boží plnosti a odrážet Jeho království tím, že vytvoříme společenství (Mat 18,20).

Jako komunita milujících učedníků jsme Jeho vtělením. Zakoušíme Kristův život a Jeho přítomnost v rámci společného života Kristových učedníků, kteří se v Jeho jménu sešli v Jeho přirozenosti. [Zahariades, s. 116, 39]

Za druhé máme naplňovat Velké poslání (Matouš 28,18–28). Jsme stejně jako Izrael požehnáni proto, abychom byli požehnáním pro druhé.

13 PŘIPOJIT, ZAKUSIT, ŽÍT

CONNECT, EXPERIENCE, LIVE; píše Rankin Zaher

Rankin Zaherová by si před deseti lety nepomyslela, že bude jednoho dne zakládat sbory. Po různých úvahách však došla k závěru, že zakládání nového sboru bude jednodušší než pokus o změnu stávající církve.

Pro myšlenku budování sboru se nadchla a její touha byla po určitém čase vyslyšena a spolu s několika přáteli v rámci Episkopální církve se vrhli do díla na zbrusu novém nekonvenčním sboru *THREENAILS* v Pittsburghu.

Jsme církevní entitou, ale naše struktura není zcela pevná. Stále postupně přicházíme na základní pravdy o tom, kdo jsme a čím bychom měli být. [Zaher, s. 123, 40]

V pronajaté galerii se snaží vytvořit jakýsi (dle mého názoru) jakýsi pseudocírkevní spirituální framework, ve kterém kloubí volnou, umělecky zaměřenou bohoslužbu s prvky tradiční Anglikánské liturgie.

Jejich církev nyní funguje na bázi buněk s akcentem na misii. Každý pátek se v přátelském prostředí schází ke společné večeři, aby měli spolu obecenství a modlili se.

Připojit, zakusit, žít: Tato tři slova vykreslují *THREENAILS* lépe než jakákoli jiná. [Zaher, s. 128, 41]

14 TÝDEN ZE ŽIVOTA MISIJNÍ KOMUNITY

A WEEK IN THE LIFE OF A MISSIONAL COMMUNITY; píše Mark Scandrette

Podle Marka Scandretta je život křesťana jako cesta poutníka.

Možná přijdeme také na to, že tento život je spíše výpravou než cílem. Já mohu do této diskuse přispět svou vlastní poutí ke společnému životu v Ježíši. [Scandrette, s. 132, 42]

A jak v předchozím citátu slibuje, do konce kapitoly se zabývá již jen popisem jednoho týdne života svého sboru.

Během popisu představuje čtenářům svou vizi o tzv. experimentálním, kreativním přístupu k životu a o budování hlubokých přátelství na kterých vyrostou komunity věřících. Je to vize misijní komunity, která by se vydala více integrativní, udržitelnou a celostní cestou následování Ježíše.

Popisuje například, jak se s jedním svým kamarádem Ryanem vkradli do jakéhosi wellness centra vydávaje se za štamgasty, aby si mohli užít Japonskou lázeň.

Přestože se naše chování zdá pochybné, věřím, že tento druh riskování je odleskem mé osobní výpravy k vyvinutí experimentálního přístupu k životu a také toho, že přátelství dává lidem více odvahy. [Scandrette, s. 137, 43]

Jak jsem předeslal, celá Scandrettova vize je postavená na konceptu přátelství, které vytváří spolehlivější pouto než to, kterým nás váže členství v instituci.

Instituce, programy a struktury naprosto zklamou, pokud od nich budeme očekávat pro co jsme byli sami učiněni: obydlet a žít život spolu v Božím rytmu. [Scandrette, s. 135, 44]

Týden, který Mark Scandrette popisuje, je vskutku rušný. Zatímco neděli strávil na svatbě svého přítele, v pondělí už s jiným kamarádem podnikl dobrodružný návrat domů (San Francisco). Úterý strávil s rodinou, ve středu byl zas na pohovoru se svým nadřízeným. Na čtvrtek připadla schůzka s partou umělecky založených přátel, v pátek pak Mark ráno posnídal se svými sousedy a odpoledne se zúčastnil posezení se spolupracovníky.

V sobotu přichází bohoslužba, na které se předčítá Bible, sdílí poesie a myšlenky. Následuje oběd s dvaceti bezdomovci z okolí. Hraje se na kytaru, lidé vyprávějí svědectví o Božím jednání ve svých životech.

Scandrette pracuje s bezdomovci, žije mezi narkomany, obklopen drogovou mafii. Přesto našel způsob, jak vychutnávat život plnými doušky v rámci služby Bohu.

Asketismus je běžným lidským náboženským impulsem, který z tělesného potěšení dělá naprostého nepřítele ducha. Přijetí dobroty stvoření pro mne bylo významnou částí obnovy mé duše.

...

Moudrý král Šalomoun jednou řekl, že pokud člověk žije správně s Bohem, nachází potěšení v jídle, v práci a ve svých vztazích. [Scandrette, s. 139, 45]

Základem církve je podle něj tedy **přátelský vztah** mezi lidmi. V praxi však nezůstává u nedělního potěšení rukou bratřím ve sboru či u poplácání po zádech. Chce se svými přáteli prožít život naplno. Chodit do restaurací, zažívat dobrodružství, společně dělat zájmové aktivity a zůstat ve spojení v dobrém i ve zlém.

Kvůli pružnosti a rozsáhlosti nynější společnosti mám dojem, že je nejlepší nazírat na církve jako na komunitu s mnoha vstupními branami – sít' všech přátelství a aktivit, místních i globálních, ve kterých sdílíme vizi království, hodnoty a praxi. [Scandrette, s. 142, 46]

15 HODNOTY VĚDOMÁ CÍRKEV

THE VALUE-DRIVEN CHURCH; píše Mike Howerton

Církev nemá být pouze cílevědomá, jak říká Rick Warren, má být určována také hodnotou.

Dnešní kultura je plytká, laciná a poutňová – zkrátka bez hodnoty. Tím, že se lidem otevrou oči, vyvstane nová příležitost pro hodnotné evangelium.

Smysl života člověk nalézá ve **vášnivém, plném bytí**. Každý člověk touží po vášni. Správná církev si to uvědomuje a pojímá život s Ježíšem jako velké dobrodružství. Církev tak poskytuje lidem smysl plného života.

Setkání s Bohem je jednou z nehlubších tužeb našeho srdce. K tomuto setkání dochází během chval, což si relevantní církev uvědomuje. Fráze “dnes byly dobré chvály” je často pronášena v souvislosti s kvalitou hudební produkce přičemž účel chval je opomíjen.

■ Relevantní církev poskytuje nevtíravé podmínky pro setkání se Svatým. [Howerton, s. 153, 47]

Kardinálně důležitým prvkem v životě křesťana je **úzké společenství** se souvěrci. Relevantní církev poskytuje prostor pro vývoj opravdových přátelství.

■ Hledáme důvěrnost – chceme být naprosto poznáni a milováni navzdory tomu. [Howerton, s. 154, 48]

V neposlední řadě Howerton uvádí jako jeden z nejdůležitějších prvků relevantní církve **transparenci**. Má tím na mysli upřímnost ve vztazích, otevřenost a láskyplné vzájemné vedení se “rukou v ruce”.

■ Pravda prezentovaná transparentně posiluje a povzbuzuje generaci, která touží po čiré srozumitelnosti. [Howerton, s. 155, 49]

Závěr

Z knihy *The Relevant Church* jsem byl nejprve v rozpacích. Kolektiv autorů tvoří pestrou směs, někteří z nich mají pochybné konexe či “podhoubí” (např. Mike Bickle). Zpočátku jsem měl za to, že jde o bandu seeker-friendly frikulínů, hned po první kapitole se však mé pochyby rozplynuly, svěží a zdravé myšlenky autorů mnohdy předčily má očekávání.

The Relevant Church není teologickým traktátem. Nemohu se zaručit za doktrinální čistotu všech. Nemohu ani říci, že bych byl poselstvím fascinován v případě každého jednoho autora. Je možné, že Bickle je kacír, Wardová sešla na scestí a že kniha je romantickou agitkou hnutí Emerging church (toto slovní spojení se mimochodem v textu vyskytuje poměrně často a myšlenky autorů jsou tomuto hnutí podle všeho nakoněny).

Mám však za to, že přijetí vize Církve jako na přátelství postavené komunity nesoucí evangelium všem lidem a odvržení vize Církve jako instituce, která musí podle kvalitních technik stáhnout k sobě co nejvíce lidí, stojí za to.

Tak či onak – ať už se všemi těmi nonkonformisty, vizioáři, snílky a jejich dílem souhlasíme či nikoli, vyjadřují upřímnou potřebu po existenciálním prožitku sdílené víry, kterého se jim v běžných současných sborech nedostává. Mnoho autorů klade důraz na misi, do které chtějí vykročit nezátíženými tradicionalismem, vybaveni čistým evangeliem.

Uvidíme, zda se tyto neortodoxní myšlenky ujmou zde, v České Republice. Možná, že opravdu přijde revoluce v myšlení křesťanů, která způsobí uzdravení a růst Církve. Taková změna však nemůže přijít shora v podobě nových učení či hnutí. Revoluce nevzejde ze souboru promyšlených tezí. Povstane díky spontánní vůli křesťanů.

Originální citáty

[1] You'll find that this collection of essays tosses a little anarchy into the discussion of what it means to be relevant. [Jenny Ashley, s. xiii]

[2] ... holding strong theological convictions about the Church does not amount to old-fashioned “churchiness” ... [Kay, s. 2]

[3] My private theory has been that many young people avoid churches these days because they sense creeping cheesiness in the very way churches try to appeal to them.

...

The appeal of Christianity seemed to become: “Jesus is fun, come on, give Him a try!” [Kay, s. 5]

[4] ... the Church will be most provocative and alluring when it is being itself, being who God has constituted it to be, that is, being a mini-society that proclaims the Person and work of Christ, and imitates His sacrificial service. [Kay, s. 6]

[5] When thinking about the relevance of church, the first question we must ask is whether or not church is still relevant to Jesus Christ. [McManus, s. 12]

[6] People are designed for relationships and for community.

...

Living in community is in the human genome. [McManus, s. 13]

[7] Communities of faith that desire to be relevant will need to be able to swim in the waters of this future mosaic. And this future mosaic is here, I can encourage you with confidence: Christ following communities can indeed swim these waters and swim them well. [McManus, s. 15]

[8] Weary of the incessant whining about Christianity from my faux hippie professors in nearly every class, I decided to simply pick up the Bible for myself to see what it said, because until that point, I had gotten a lot of spirituality, morality, tradition, and stale communion wafers, but very little Scripture. [Driscoll, s. 22]

[9] I realized that Church is people and that people are sinful, and therefore churches are messy. [Driscoll, s. 24]

[10] I was twenty-five and certain that my church would be new, different, and essentially cool. I quickly learned that beginning a church was far more difficult than criticizing one. [Driscoll, s. 25]

[11] Then, it dawned on me that it roughly ten to twenty years when I gotten old, fat, and predictable, some young punk would likely be planting a church down the street from mine and kick things off by blaming me for ruining Christianity and taking my place until he took eventually became old, fat, and predictable victim of next young punk. [Driscoll, s. 25]

[12] He felt for the kids because he knew they didn't fit in with local conservative youth groups. [Barett, s. 31]

[13] I think that is not only a testament to power of the Gospel, but also to what can happen when you bring church to people instead of trying to drag people into church. [Barett, s. 32]

[14] “Candy-coated messages,” Paul said, “are certainly not what these kids are looking for when they come to church. They'd really rather have us tell it to them straight.” [Barett, s. 35]

[15] It was electric – there were stories of angelic encounters, unexpected financial provisions, and miraculous healings, and young people's lives were being changed in the presence of God. [Nicholson, s. 41]

[16] How do you go about changing the world? Jesus simply gathered a group of friends, shared His love for the Father, gave them a few radical dreams, and then said, “Go and make a difference in my name.”

...

24–7 is an invitation from heaven to find friends, seek God, drink coffee, and dream together of what you can do – that's the Jesus way to change the world. [Nicholson s. 46]

[17] My desire was to start something fresh and new that would be relevant to urban unchurched kids. [Kyllonen, s. 51]

[18] Everything we did, from our prayers to the worship and the messages, had to be relevant and understandable for everyone who walked through our doors. [Kyllonen, s. 54]

[19] As a result, God has built a growing multicultural family of young urban adults who are passionately worshiping Him. [Kyllonen, s. 55]

[20] You will burn out from being extreme if you don't have anything to fuel it. Encounters with God are what fuel passion. They make us radical worshippers of Jesus. [Bickle, s. 60]

[21] I launched out in a journey of seeing God very differently than what religious tradition teaches. And to see Jesus as the beautiful God who has a heart of burning desire for me changed the way I approach prayer, fasting, and holiness. [Bickle, s. 61]

[22] Give them a vision. You will never disciple them until their hearts are connected to a vision that has their name on it. That is how to disciple a young person. Connect their heart to a vision they believe in. [Bickle, s. 63]

[23] In very broad terms, relevance begins and ends with love. The only way I can experience love is among people. [Keel, s. 69]

[24] Many churches still act like missions is something done overseas and like America is a Christian nation. [Ward, s. 82]

[25] Even though 90 percent of those under forty here do not attend church, more than 80 percent believe in God and almost 70 percent pray on a daily basis. So what gives? Somewhere and somehow in the eyes of many young adults, church is viewed as almost the opposite of spirituality, ... [Ward, s. 84]

[26] We are ancient and future. We Bach and rock.

...

We are nu monastics – urban, postmodern monks. [Ward, s. 85]

[27] We have no need to “Christianize” music. God is sovereign, and the whole world is God's, so any music is good already belongs to God. [Ward, s. 85]

[28] We're not purpose driven, seeker friendly, or postmodern in our style or approach. In fact, we consider ourselves po-mo-phobic. [Spitzer, s. 90]

[29] It's the cross that gives Regeneration the power to be cross-cultural and cross-generational. [Spitzer, s. 91]

[30] We have members in the arts and in all professions, all engaging culture without needing five-point formula. How? By living out what they have learned in God's Word. No gimmick, no pretense. Just simple and true.

...

God's Word is relevant, not our words about God's Word, and it is God's Spirit that transforms the heard of person. [Spitzer, s. 94]

[31] Her cry has been, “Away with those songs about the blood of Jesus. Let's not talk about unpopular topics like repentance and sacrifice. You need to quote Kurt Cobain instead, if you really want to make a point.” [Spitzer, s. 95]

[32] I think people in their twenties don't attend a church regularly because they don't see the life-changing power of God through the Church's expression of forgiveness, grace, love, acceptance, and passion. [Bagby, s. 100]

[33] We encourage people to use their gifts not just “in here,” but “out there.” [Bagby, s. 103]

[34] Cool programs will never do what time with people in a neutral or even an intimidating (for us) environment will do. [Bagby, s. 104]

[35] We try to “have church” five or six days a week just by spending time with people, challenging, asking questions, encouraging, accepting, and loving both those who know Christ and those who do not. [Bagby, s. 105]

[36] However, when we define Church as a place we visit, a program we attend, a pastor we follow, or by our personal preferences, I believe we miss God's intentions, because, at its core, the Church is none of these things.

...

The Church is people of God. We don't go to church. We are the Church. We don't have church. We are the Church. [Zaharides, s. 110]

- [37] Rather than being an inclusive transformative community, it accentuates its distinct ethnic identity in order to keep the other nations at bay. [Zahariades, s. 113]
- [38] In other words, the Spirit draws God's people toward the new creation, and God's people draw the rest of creation in the same direction. [Zaharides, s. 116]
- [39] We incarnate Him as community of loving apprentices. We experience Christ's life and presence within the communal life of Christ's apprentices who come together in Christ's nature. [Zahariades, s. 116]
- [40] Being the church entity, our structures aren't formed, and we are still figuring basic ideas of who we are and who we want to be and to become. [Zaher, s. 123]
- [41] Connect, experience, live: Those three words describe THREENAILS more than any other. [Zaher, s. 128]
- [42] We might also discover that this living way is more a quest than a destination. What I can contribute to this conversation about church is my own pilgrimage toward a communal way of life in Jesus. [Scandrette, s. 132]
- [43] Even though our actions may seem questionable, I believe this type of risk taking reveals my personal quest to develop an experimental approach to life, as well as how friendship gives person greater courage. [Scandrette, s. 137]
- [44] Institutions, programs, and structures ultimately disappoint when we expect them to do what we were made for ourselves: inhabit and make a life together in the rhythm of God. [Scandrette, s. 135]
- [45] Asceticism is a common human religious impulse that makes bodily pleasure the unqualified enemy of the spirit. Embracing the goodness of creation has been a significant part of my soul recovery.
- ...
- The wise king Solomon once said, that, if person lives right with God, they are able to find pleasure in their food, their work, and their relationships. [Scandrette, s. 139]
- [46] Because of the mobility and complexity of contemporary society, I think it is most appropriate to see "church" as multi-portal community – a network or web of all relationships and activities, both local and global, in which I share kingdom vision, values, and practices. [Scandrette, s. 142]
- [47] A relevant church provides the unobtrusive setting for an encounter with the Holy. [Howerton, s. 153]
- [48] We seek intimacy – we seek to be known fully, and loved anyway. [Howerton, s. 154]
- [49] Truth presented through transparency empowers and encourages a generation hungry for clarity. [Howerton, s. 155]

<https://selah.cz/books/the-relevant-church/>